

Gedichten en spreuken

Adem houdt op

Adem houdt op,
Warmte wordt kilte,
Diepe kilte als van dood
En lachen wordt stilte,
Echo van vragen
Die geen antwoord vindt.
Maar een mensennaam
Kan niet vergaan
Niet verzinken in oneindig niets.
Jouw naam
Heeft klank en toon gezet
Van hoe de jouwen verdergaan.
In gemis
Maar ook in vertrouwen
Dat leven léven wordt,
Als er maar genoten wordt
Gevochten en geknokt,
Geliefd en gelachen.
Zo wordt jouw naam
Een witte roos aan ons hart,
Bloeiend voor altijd,
Geurig en welriekend
Maar ook doornig stekend,
Want jij bent er niet
Als wij jou roepen:
En ons zoeken
Zal nooit vinden worden,
Geen samen lachen en praten meer.
Maar in de stilte
Zul jij bloeien aan ons hart
Als schitterende herinnering,
Levend, tegen alle weerwil in.
Nee, vergeten zullen wij jou niet.
Wees gerust,
Rust maar zacht
Rust in vrede.

Verwerken

Verwerken is
Je verdriet vorm geven
Zodat je het in je handen kunt pakken
En bekijken
Ronddraaien
Zodat ieder facet
Wordt belicht door het heden.

Verwerken is
Wennen aan de leegte
Zonder dat kijken op de klok
Zonder dat luisteren
Naar die sleutel in het slot
Naar die voetstap op de gang
Afrekenen
Met de vlinders in je buik.

Verwerken is
Je herinneringen een plaats geven

In je huis
In je hart
In je leven
In het leven van je kinderen.

Verwerken is
Met de tranen in je ogen
Omzien zonder spijt.

Dank je wel

Dank je wel, geleende schouder
Dat ik even leunen mocht,
Dat ik even klein mocht wezen,
Dat een hand de mijne zocht.

Dank je wel, troost zonder woorden,
Voor het simpele stille zijn,
Voor het trachten mee te dragen
Van dezelfde zielenpijn.

Dank je wel, geleende oren,
Open voor mijn jammerklacht,
Open voor mijn diepste wanhoop,
Luisterend, die halve nacht.

Dank je wel, dat toen ik woedend vroeg:
"Heb ik dit nou verdiend?"
Jij alleen mijn haren streelde.
Dank je wel, je bent een vriend.

Zomaar een gedicht

Ze zijn ons maar geleend,
De vele mooie dingen,
Die lief, vertrouwd en veilig
Ons dagelijks omringen.

Het is ons maar geleend,
Gezondheid, welvaart, leven,
En wij pakken het aan
Als was het ons gegeven.

Het is ons maar geleend,
Alles waarvoor wij sparen,
Alles wat wij beminnen,
Alles wat wij bewaren.

Ze zijn ons maar geleend, de vele aardse dingen.
Ons onbetwistbaar eigendom
zijn de vele herinneringen aan N.

Gedichten en spreuken

De mensen van voorbij

De mensen van voorbij
Wij noemen ze hier samen.
De mensen van voorbij
Wij noemen ze bij namen.
Zo vlinderen zij binnen
In woorden en in zinnen
En zijn wij even bij elkaar
Aan het einde van het jaar.

De mensen van voorbij
Zij blijven met ons leven.
De mensen van voorbij
Ze zijn met ons verweven
In liefde, in verhalen,
Die wij zo graag herhalen,
In bloemengeuren, in een lied,
Dat opklinkt uit verdriet.

De mensen van voorbij,
Zij worden niet vergeten.,
De mensen van voorbij,
Zijn in een ander weten.
Bij God mogen ze wonen,
Daar waar geen pijn kan komen.
De mensen van voorbij
Zijn in het licht, ze zijn vrij.
(Hanna Lam)

Hij was een man van weinig woorden

Hij was een man van weinig woorden
duidelijk herkenbaar voor degene die bij hem hoorden
Een man, een vriend waar je op kon bouwen
met een woord waarop je kon vertrouwen
Achter je ligt een leven van werken en plicht
en juist dat bepaalde in alles jouw gezicht.

Tot voorbij de nacht

De dagen die we samen onderweg waren,
Lijken voorbij;
We doen iemand uitgeleide.
Iemands stem wordt niet meer gehoord,
Zijn hand zal ons niet meer groeten
En de blik van zijn ogen
Zal de onze niet meer kruisen.

Dat is waar, zijn stem wordt niet meer gehoord,
Maar zijn woorden klinken in ons leven na.
En wat zijn ogen ons ooit zeiden,
Zal niemand ons ontnemen.

Je lijkt nu ver weg,
Jij die onze dagen en onze wegen deelde.
Maar ergens ben je dichterbij dan ooit.
Want in de stilte die je nu omgeeft,

Komt - als wij luisteren -
Meer dan ooit tot leven
Alles wat je ooit voor ons had willen zijn,
Alles wat je ooit tot ons hebt willen zeggen.
En zo blijf je in alles wat we ooit
Van jou ervaren en begrepen hebben,
Onvergeten met ons meegaan.

En we blijven je naam op handen dragen,
Je welsprekende leven dankbaar ter harte nemen,
Tot eens, zo hoop je wellicht,
Alle leven voltooid en alle vrede volkomen zal zijn.
Want zo ruimdenkend was je wel.
Misschien worden wij het ook,
Want wat je eens was en met je ogen zei,
Zal ook na vandaag ruimte bij ons vinden;
Ons leven doorgistend, blijft het met ons meegaan.
(Jacques Verhees)

Afscheid

Eiglijk ben ik wel tevreden
'k Heb me niet zo vaak vergist
Huil dus om geen andre reden
Dan dat je me mist

Als de ster die valt je toewent
Ben ik bij je in je hoofd
Elke keer dat je aan mij denkt
Dat heb ik toen beloofd

Mag ik die paar laatste dagen
Daar zijn, waar ook jullie zijn
Samen zal de grens vervagen
Tussen waar en schijn

Laat de kinderen erbij zijn
Echt bij alles wat gebeurt
Dan is het of wij weer wij zijn
En niet zo verscheurd

Kom gerust met alle honden,
Schilder bloemen op mn kist
Deel je tranen en je wonden
Niets wordt uitgewist

Doe alsof k er zelf nog bij was
Zeg me wat k het liefste hoor
Denk aan hoe je steeds bij mij was
Ga zo met me door

Draag me zelf, al kan het zwaar zijn
Laat me dan ook niet alleen
Doe gewoon, dan zal het waar zijn
Ik blijf om je heen

Ga maar veel en lekker eten
Maak geen heilige van mij
Je hoeft geen dingen te vergeten
k Blijf er altijd bij

Gedichten en spreuken

Zing mijn liedjes, denk aan dagen
Dat de zon over ons scheen
Dan is alles te verdragen
Ik blijf om je heen

Eigenlijk ben ik heel tevreden
Als ik alles samenvat
Alles had een echte reden
k Heb jullie toch gehad
k Heb jullie toch gehad

Sneeuw

Leven is als sneeuw
Je kunt het niet bewaren
Troost is dat jij er was
Uren, maanden, jaren.
(Herman van Veen)

God

God looked around his garden
and found an empty place

He then looked down upon the earth
and saw your tired face.

He put his arms around you
and lifted you up to rest

Gods garden must be beautiful;
He only takes the best.
Voeg toe

Als ik doodga

Als ik doodga, huil maar niet
Ik ben niet echt dood, moet je weten.
Het is de heimwee die ik achterliet
Dood ben ik pas, als je die bent vergeten.

Als ik doodga, huil maar niet
Ik ben niet echt weg, moet je weten.
Het is het verlangen dat ik achterliet
Dood ben ik pas, als je dat bent vergeten.

Als ik doodga, huil maar niet
Ik ben niet echt dood, moet je weten.
Het is maar een lichaam dat ik achterliet
Dood ben ik pas, als jij me bent vergeten.
(Bram Vermeulen)

Als een bloem

Als een bloem zo is het leven
't Begin is teer en klein.
De één die bloeit uitbundig,
De ander geurt heel fijn.

Sommige bloemen blijven lang,
Weer andere blijven even.
Vraag niet bij welke groep je hoort,
Dat is het geheim van het leven.

Van de ene minuut op de andere

Van de ene minuut op de andere ben je er niet meer,
Weggerukt, weggedragen,
Nooit meer te roepen,
Nooit meer te zien.

Van de ene minuut op de andere bestaan we niet meer,
Uiteengeslagen, doorgesneden,
Nooit meer een groeten,
Nooit meer ons lieven.

Van de ene minuut op de andere alleen nog herinnering,
Vervagend, verleden,
Nooit meer mijn zorgen,
Niets meer te geven.

Wie zal jou koesteren?
Wie zal jou wiegen,
Wie zal jou helen, jouw toevlucht zijn,
Nu ik hier blijf staan met handen vol pijn?

Er moet iemand zijn
Groter dan ons leven, die de zorg voor jou op zich zal
nemen.
Rust nu maar zacht,
Ik weet dat jij op mij wacht.

Zoals de mensen leven

Zoals de mensen leven
Doen de vogels niet.
Die schuilen in de bomen
En vluchten in hun lied.
Die zaaien niet, maar dromen
En de dood is hun verschiep.
Zoals het water stroomt,
Zo doen de mensen niet.
Het water stroomt maar verder
En dorsten doet het niet.
Zo vluchtig en zo wijd als water
Zijn de mensen niet.
Zo oud en wijs als mensen
Zijn de muren niet.
Die kraken in hun voegen
Maar hebben geen verdriet.
De mensen moeten zwoegen
En dat doen de stenen niet.
Zoals de bomen vallen
Vallen mensen niet.
De mensen dragen woorden,
Herleven in hun lied.
De bomen zullen sterven
Maar zo sterven mensen niet.
(H. Oosterhuis)

Gedichten en spreuken

Ergens tussen nu en niets

Ergens tussen nu en niets
Ligt het land zonder toekomst
Zonder heden of verleden
Drijvend in de eeuwigheid.

Ergens tussen nu en niets
Ligt het land van de stilte
Waar slechts de wind een lied speelt
Op de dwarsfluit van de dood

Ergens tussen nu en niets
Ligt het land waar jij heen ging
Zonder bagage, zonder afscheid
Zonder achterlating van adres
Vertrokken onbekend waarheen

Ergens tussen nu en niets
In het land van mysterie
Proberen wij soms door te dringen
Zonder ons zelf af te vragen
Of wij er welkom zijn

Ergens tussen nu en niets
Staan wij zwijgend aan de slagboom
Van het land, waarvoor geen paspoort
En geen visum wordt verstrekt
En wij keren bedroefd
Onze rug naar het niets
Ons gezicht naar het nu

Ergens tussen hier en nu
Ligt het land waarin wij wonen
Waar in wij zoeken naar wortels
En geloven in straks

Ergens tussen hier en nu
Ligt het land waarvan wij houden
En als wij worden geroepen
Voor die reis naar dat land
-ergens tussen nu en niets-
Zullen wij misschien niet willen
Maar wat gek. We zijn er al.
(Ada Bolmers)

Tijden

Hij/zij nam het leven zoals het kwam met:
Tijden van wanhoop, ze dueren soms lang,
Tijden van stilte, zonder enig gezang,
Tijden van leegte, zonder enig houvast,
Tijden van lijden, vol ondraaglijke last,
Tijden van kilte, geen hulp ter verwarming,
Tijden van onrust, op zoek naar omarming,
Tijden van onrecht, zonder woorden van spijt,
Tijden van heimwee naar vroegere tijd.
Maar,
Tijden verdwijnen, tijden gaan heen,

Tijden veranderen, stoppen soms het geween,
Tijden vervagen elk leed en verdriet,
Tijden ontwaken, geven hoop in het verschiet,
Tijden ontkiemen weer blijdschapsgevoel,
Tijden staan op, brengen opnieuw weer een doel,
Tijden verslijten, doen op nieuw weer beminnen,
Tijden ja tijden, kunnen nog zoveel doen winnen,
Tijden herstellen de kracht te kunnen lezen:
"Tijden openen de weg naar herleven".

Mijn lief

Mijn lief, zo vredig ben je nu.
Wakend bij je stille lichaam, denk ik aan al die tijden,
Dat ik naast je zat en meeleed als ik jou zag lijden.

Vaak was ik radeloos en bang,
Ik kon het niet verdragen.
Soms zei je zachtjes: "Huil maar",
Dan vonden we elkaar en klaagden onze grote nood in
Eindeloos vragen.

Jij was zo dapper en zo sterk,
Soms werd het je te machtig,
Dan zei je:
"Ik kan dit lijden niet meer dragen, laat mij nu menswaardig
gaan".

Dan pakte ik je hand,
Jij keek mij aan en in mijn ogen zag je,
Dat ik je nog niet laten kon en zachtjes zei je:
"t valt wel mee", en weer een lange nacht lag je en leed en
Wachtte, totdat ook ik kon zeggen:
"t is goed mijn lief, ik kan je laten gaan, ik wil niet dat je
langer wacht,
Ik heb er vrede mee, ga maar.
Rust zacht.

In diepe dankbaarheid

In diepe dankbaarheid
Denk ik aan de nachten dat ik bij je waakte.
Een kostbaar wonder voltrok zich in de uren dat ik naast je
zat.

Terwijl je lichaam zwakker werd en zwaar moest lijden,
Zag ik hoe je diepste wezen wakker werd en
Open bloeide naar een heelheid die dit bestaan te boven
gaat.

Je kwam naar voren in wezenlijke kracht
En onverwacht was daar die tedere ontmoeting,
Zonder woorden begrepen we elkaar.

Die uren waren kostbare fragmenten
Van de eeuwigheid.
We werden samen boven tijd en ruimte uitgetild en wisten
Ons verbonden in een liefde,
Die dieper gaat en sterker is dan we ooit hadden gedacht.

Gedichten en spreuken

Je bent nu uit dit leven weggenomen.
Jouw taak bij ons is afgerond.
Ik mis je,
Maar door die pijn heen is er een ding dat je moet weten:
Mijn liefde voor jou blijft altijd bestaan.

Als de liefste van de wereld

Als de liefste van de wereld daar roerloos ligt,
Geen woord meer zegt en de ogen gesloten,
Niet meer vertelt hoeveel die liefste van je houdt.

Dan scheurt er iets van binnen.
Het doet schrijnend pijn en alles in je schreeuwt en roept
en
Dwingt dat het niet waar zal zijn.

Schreeuw en huil je verdriet naar buiten al brengt
Het hem/haar niet terug,
Doet het hem/haar niet bewegen.
Het zal ruimte maken voor een nieuw gevoel.
Een berusting in dit onaanvaardbare.

Als je tranen gedroogd zijn en binnenin je is het stil alsof de
Storm is gaan liggen,
Dan kan je hart het voelen:
Zijn/haar liefde is nog dichtbij.

Wanneer ik morgen doodga

Wanneer ik morgen doodga
Vertel dan aan de bomen
Hoeveel ik van je hield.
Vertel het aan de wind,
Die in de bomen klimt
Of uit de takken valt,
Hoeveel ik van je hield.
Vertel het aan een kind,
Dat jong genoeg is om het te begrijpen.
Vertel het aan een dier,
Misschien alleen door het aan te kijken.
Vertel het aan de huizen van steen
Vertel het aan de stad
Hoe lief ik je had.

Maar zeg het aan geen mens.
Ze zouden je niet geloven.
Ze zouden het niet willen geloven dat
Alleen maar een man
Alleen maar een vrouw
Dat een mens een mens zo liefhad
Als ik jou.
(Hans Andreus)

Rust

Als je ouder wordt
En niet meer weet waar je bent.
Als je mensen ziet

Maar ze niet echt meer herkent.
Als je toch blijft strijden
Om bij ons te leven.
Dan hopen wij
Dat je nu de rust is gegeven.

Afscheid

Iedere dag een beetje,
Steeds meer leverde je in.
Je wereld werd steeds kleiner,
Wij pasten er bijna niet meer in.
Zoveel vragen, zonder antwoord,
Wat ging er nog allemaal in je om.
Steeds proberen alles te begrijpen ,en
steeds weer afvragen: Waarom?

De deur naar jouw wereld
Ging voor ons steeds verder dicht,
Kende je ons eigenlijk nog wel?
Afscheid nemen, steeds een beetje,
En nu eindelijk: Vaarwel.
(Amabile)

Ode aan mijn moeder

Mam, jij leerde mij zoveel dingen
Dat zijn nu allemaal herinneringen
Die ik samen en ieder apart
Koester, heel diep in mijn hart
Jij leerde mij lopen, lachen en zingen
Met jou kon ik praten over zoveel dingen.

Zoveel dingen, zoveel herinneringen
Jij gaf me normen en waarden
Die me soms wel eens bezwaarden
Maar nu probeer te zien als giften, gaven
Die mij in mijn verdere leven staven
Zoveel dingen, die ik door jou ken
Mij ook maakten tot wie ik nu ben.

Zoveel dingen, zoveel herinneringen

Voor mijn gevoel was jij altijd daar
Mam, hoe speelde je dat toch klaar
In tijden dat ik het moeilijk kreeg
Was jij degene die mij steunde, en zweeg
Over wat ik jou in vertrouwen vertelde
En wat mij toentertijd zo kwelde

Zoveel dingen, zoveel herinneringen

O, mam, ik heb nog zoveel vragen in dit leven
Waar jij me nooit meer een antwoord op zult geven
Ik weet nu ook: Het afsnijden doet niet zo'n pijn
Als wel het afgesneden zijn
Zoveel dingen die ik toen niet zag
Maar in mijn hoofd blijft gelukkig jouw lach.

Gedichten en spreuken

Zoveel dingen, zoveel herinneringen

In mijn ogen was jij een fijne vrouw
Mam, ik hield ontzettend veel van jou
Er is wel nog een ding, dat ik jou wil zeggen
En daar wil ik heel mijn hart in leggen
Ik blijf je dankbaar.

Moederhanden

Nog voel ik ze, die moederhanden
Zo teder strelend mijn gelaat.

Nog gaat hun warmte in mij branden
Een vuur dat nimmermeer vergaat.

Twee moederhanden die mij droegen
Toen ik alleen niet lopen kon.

Die altijd gaven en nooit vroegen,
Die zorgden voor de dag begon.

Twee handen die ik blij aanschouwde
Als moeder voor een rein gebed

Ze 's avonds innig samenvouwde
En knielde voor mijn kinderbed.

Wat mij op aard ook zal begeven
Dit ene blijft mij altijd bij.
Twee handen, stil omhoog geheven
Een afgebeden woord voor mij!

Dat zal mij sterken alle dagen
Om steeds weer kind te zijn en klein.

Want moederhanden blijven schragen
Ook nu ze niet meer bij mij zijn.

Mijn moeder

Zolang je nog een moeder hebt
Ben jij jong en is zij oud;
Zolang je nog een moeder hebt
Is er één die van je houdt.

Zolang je nog een moeder hebt
Ben je altijd ergens thuis;
Zolang als ze leeft,
Ben je welkom in haar huis.

Nu mijn moeder dan gestorven is,
Is mijn jeugd voorgoed voorbij,
Maar dankbaar blijf ik zolang ik leef
Voor wat zij was voor mij.

Voortaan, mijn lieve moeder,
Moet ik verder zonder jou;
Maar wie ik ben,
Dat dank ik toch grotendeels aan jou.

Een veilig nest, een fijne jeugd,
Dat gunde je ieder kind:
Je kunt heel de wereld aan,
Als het leven goed begint.

Daarvoor dus mam oprechte dank;
Je hebt het goed gedaan!
Je leeft een beetje verder
Zolang ik zal bestaan.

Vader

Vader,
Wat vreemd, dat u er niet zult wezen
Wanneer ik weer naar huis zal gaan.
U zult niet in de kamer staan
En mij omhelzen, als vóór dezen.
Ik zal nooit meer, als u zat te slapen
Boven een boek, boven een krant
Het blad, dat glipte uit uw hand,
Glimlachend van de grond oprapen.
Ik zal nooit uw "Goede Nacht" meer horen
Of het gestommel op de trap,
Wanneer uw trage, moede stap
De morgenstilte kwam verstoren.
Nooit meer zult u door de tuin lopen,
Waar iedere bloem en iedere plant
Getuigde van uw zorgende hand,
- Nu ging de hemeltuin voor u open -
O, die vertrouwde, kleine dingen,
Die u zo onopvallend deed,
Die zal ik missen, tot dit leed
Verstild is tot herinneringen

Moeder

Moeder is er niet meer.
Haar plaats in huis is leeg.
Zij geeft ons niet meer haar hand,
De dood verstoort de mooiste band.

Moeder

Moeder zijn is alles geven
Zorg en lijden, liefde en leven.
Moeder zijn is alles derven,
Alles en tevreden sterven.

Troost van de overkant

Waarom treur je, nu ik ben bevrijd
en uit mijn pijn verheven?
Mijn lichaam heb ik afgedaan
Om grenzeloos te leven.
Ik ging je voor, de donkere poort
Van angst is overwonnen
En onbepert leef ik nu voort,
daar was het om begonnen.

Gedichten en spreuken

Mijn lichaam ging de weg van zaad
Dat sterven moest en breken
Dwars door goed en kwaad
Is het nog slechts een teken
Van wat er in me heeft geleefd
En ooit nog uit moest komen
En wat door mij werd uitgezegd
In verre toekomstdromen.

Nu keert het terug waar het begon
Toen ik erin kwam leven
Het wordt nu langzaam door de tijd
Aan de aarde teruggegeven.
En ik, woon nu uit de tijd
Maar in mijn beste dromen
En het is goed want ik ben bij
Mijn Oorsprong teruggekomen.

Droog maar je tranen, huil niet meer
Om mijn voorbije leven
Waarin ik al wat ik bezat
Gestalte heb gegeven.
Groei maar aan mijn herinnering
Bewaar vooral het goede
Omdat ik daarin uiting gaf
Van het heil dat ik vermoedde.
Voor mij is het niet erg meer,
Daarvoor is het verleden.
Wel voor jullie, die ik achterliet,
Vaarwel en wees tevreden.

PCB

UITVAARTZORG

Donaudreef 25 • 3561 EL Utrecht • Telefoon [030] 262 22 44
Uilenpad 1 • 3722 AW Bilthoven • [030] 221 72 29
Dorpsstraat 6 • 3433 CH Nieuwegein • Telefoon [030] 605 16 30
Voorstraat 84 • 4132 AT Vianen • Telefoon [0347] 371 813
E-mail: info@pcbuitvaartzorg.nl • Internet: www.pcbuitvaartzorg.nl

Gedichten en spreuken

Pas als je iemand hebt,
Die met je lacht en met je grient,
Dan pas kun je zeggen:
'k Heb een vriend.

Dank, goede vrienden
Voor al het mooie dat
Wij samen beleefd hebben.

Voor de wereld is hij een van de velen, Voor ons was hij de
hele wereld.

Waarom al dat vechten
Waarom al die pijn.
Je wilde hier niet weg,
Je wilde bij ons zijn.
De strijd was oneerlijk
En geheel niet terecht.
Je wilde nog graag verder,
Maar verloor dit gevecht.

Hand in hand zijn wij gegaan
Tot aan de drempel.
Moegestreden, door onze liefde omringd,
Ben je van ons heengegaan.

Juist nu je niet meer bij ons bent,
Zul je altijd bij ons zijn.

Mijn laatste groet is aan hen
Die mij kenden en liefhadden.

Sterven doe je niet ineens
Maar af en toe een beetje
En al die beetjes die je sterft
't Is vreemd, maar die vergeet je
't Is je dikwijls zelf ontgaan
Je zegt ik ben wat moe
En op een keer, dan ben je aan
Je laatste beetje toe.

Voor wie leeft in eenvoud, Is het leven eenvoudig.
Haar stoel is leeg,
Haar stem is stil.
Wij zeggen: "Heer,
Het was Uw wil."

Herinner mij,
Maar niet in sombere dagen.
Herinner mij in stralende zon,
Hoe ik was, toen ik alles nog kon.

Don't mourn my death,
But celebrate my life.

t Verlies was er al voor het einde
De rouw, voor het afscheid kwam,
Toen die onzekere verwarring
Bezit van haar gedachten nam.
Wij voelen mee in haar stil verdriet.
Nu rouwen wij, maar treuren niet.

Plotseling ging jij heen
Nu ben ik alleen
Onuitsprekelijk verdriet
Vergeten zal ik je niet
Vaarwel

God heeft ons geen kalme reis beloofd,
Maar wel een behouden thuiskomst.

De Heer is mijn herder,
Het zal mij aan niets ontbreken.

Veel fijne herinneringen,
Verzachten onze smart.
Voorgoed uit ons midden.
Maar altijd in ons hart.

Opgewekt en zorgzaam, nooit vragend,
Nimmer klagend, altijd dragend.
Moedig ging je door, steeds weer.
Tot op het laatste moment,
Het wilde niet meer.

Want niemand weet wat leven is,
Alleen dat het gegeven is,
En dat van dit geheimenis,
God het begin en het einde is.

Velen deelden in je blijdschap,
Weinigen deelden in je smart.
Lach en scherts gaf je aan allen,
Aan uitverkorenen slechts je hart.

Moeder zijn is alles geven
Zorg en lijden, liefde en leven.
Moeder zijn is alles derven,
Alles en tevreden sterven.

Als je in je levensstrijd
Warmte om je hebt verspreid,
Als je iemand die daar treurt
Hebt getroost en opgebeurd,
Als je hielp waar het kon
Aan wat licht en aan wat zon
Als je een goed voorbeeld geeft
Heb je niet voor niets geleefd.

Zoveel wilde je nog doen.
Zoveel wilde je nog leren.
Zoveel wilde je nog ontdekken.
En nu is je weg al ten einde.

Je handen hebben voor ons gewerkt.
Je hart heeft voor ons geklopt.
Je ogen hebben ons tot het laatst gezocht.
Rust nu maar uit.

Heel bijzonder, heel gewoon
Gewoon een heel bijzondere man.

Gedichten en spreuken

Een unieke mens is heengegaan.
Nu zijn wij verbijsterd en bedroefd,
Maar zij zal altijd bij ons blijven
Door de onuitwisbare indruk
Die zij achterlaat.
Overal en altijd
Verspreidde zij warmte en liefde.

En toch telkens weer
Zullen wij je tegenkomen.
Zeg nooit: Het is voorbij.
Slechts je lichaam werd ons ontnomen,
Niet wie je was en ook niet wat je zei.

Het is ons maar geleend,
De vele mooie dingen.
Ons onbetwistbaar eigendom,
Zijn de herinneringen.

Rust nu maar uit.
Je hebt je strijd gestreden.
Wie kan voelen wat je hebt geleden?
Wie kan begrijpen wat je hebt doorstaan?
Je hebt het als een moedig man gedaan.

Hij had de wil om te leven,
Maar niet meer de kracht.

Wij willen je de rust gunnen,
Al is vol droefheid ons hart.
Jou lijden zien en niet kunnen helpen
Dat was onze smart.

Moeder is er niet meer.
Haar plaats in huis is leeg.
Zij geeft ons niet meer haar hand,
De dood verstoorde de mooiste band.

Stil en eenvoudig
Ben je weggegaan.
Stil en eenvoudig
Zul je in onze harten
Blijven voortbestaan.

Veel gelukkige jaren waren we samen
Samen waren we één.
Maar nu jij er niet meer bent
Moeten we zonder jou verder ... dus alleen.

Niet het scheiden doet zo'n pijn,
Maar het afgesneden zijn.

